

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: N. C. A., nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem X

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČO: 00007064, sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 4. 6. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2025, č. j. CPR-6925-3/ČJ-2025-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Policie ČR Krajského Ředitelství Policie Karlovarského kraje Odbor cizinecké policie Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 30. 12. 2024 byla

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobci dle § 50a odst. 2 písm. b) č. 326/2006 Sb., o zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Současně byla podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z uvedených států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo o odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnuto dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád tak, že původní výrok rozhodnutí „Podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.“ se vypouští a ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

II.

Žaloba

3. Žalobce se žalobou domáhá, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Žalobu odůvodnil tím, že namítá nepřiměřenost dopadů rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované do soukromého a rodinného života žalobce a jeho nezletilých dětí. Odkázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 písm. a) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí s tím, že správní orgány nesprávně posoudily přiměřenost dopadu uložení povinnosti opustit území na rodinný a soukromý život žalobce, jeho partnerky a dětí. Žalobce je přesvědčen, že jeho konkrétní případ dosahuje natolik vysoké výjimečnosti a mimořádnosti, že vybočuje z běžného rámce správními orgány řešených případů a zaslouží si vyšší míru jejich pozornosti, než mu byla ze strany správních orgánů věnována. Uvedl, že považuje za nemístnou a zcela relativizující argumentaci žalované ve vztahu k přiměřenosti zásahu mj. tím, že *„nikde není dáno, že rodinný život se svou rodinou musí sdílet jen pouze v ČR. Tento jejich život mohou realizovat kdekoliv, kde budou mít všichni povolen pobyt.“* Partnerka i děti žalobce jsou občany ČR, přičemž podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nemůže být občan nucen k opuštění své vlasti, k čemuž napadené rozhodnutí uvedeným odůvodněním fakticky směřuje. Na děti žalobce se navíc již vztahuje povinná školní docházka, přičemž děti byly v žalobcově zemi původu pouze na návštěvě, veškeré jejich vazby jsou v ČR, a je proto nemyslitelné, že by se náhle spolu se svými rodiči odstěhovaly, nejspíše do Vietnamské republiky až do doby, kdy on získá na území ČR pobytové oprávnění. Z téhož důvodu je nepřiléhavá argumentace žalované, že *„tuto zcela nepříjemnou situaci může žalobce se svou rodinou řešit např. tak, že se bude se svými dětmi a partnerkou setkávat na území státu, kde budou mít všichni členové rodiny povolený pobytový status, a to až do doby, kdy účastník řízení získá patřičné pobytové oprávnění v ČR“*. Za situace, kdy s rodinou žalobce žije i dítě žalobcovy partnerky z předchozího vztahu, je navrhané řešení fakticky zcela neproveditelné. Je prakticky nemožné, aby žalobcova partnerka dokázala ze svých výdělků spojených s finanční podporou ze strany žalobce uživit sebe a tři Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

děti, a ještě našetřit finančních prostředky na to, aby mohli společně odcestovat za žalobcem do zahraničí. Toto je neproveditelné i z důvodu plnění povinné školní docházky dětmi. Občasný styk, jež by tak mohl být realizován jen o prázdninách, nelze považovat za dostatečné zmírnění uvedeného zásahu do rodinného a soukromého života rodiny žalobce. Jedno z žalobcových dětí je navíc žákem zvláštní školy a vyžaduje zvláštní péči. Jeho náhlé přestěhování do zahraničí by bylo velice problematické, neboť jeho aklimatizace na prakticky neznámou zemi by byla velmi zdoluhavá, náročná, a to nemluvě o jeho vzdělávacích potřebách. Z obdobných důvodů je neproveditelné též navrhované „řešení“ spočívající v pravidelných setkáních s žalobcem někde v zahraničí. I přes uvedené skutečnosti však správní orgány došly k závěru, že je možné žalobci uložit povinnost opustit území. Z uvedených důvodů však nelze nucené vycestování žalobce považovat za přiměřené.

4. Rozhodnutí správních orgánů nevyhověla pravidlům vztahujícím se k vydávání správních rozhodnutí a k řízením před správními orgány, kdy se musí řídit zásadou zákonnosti, nemohou jednat svévolně a musí být náležitě odůvodněna. Důvodem je, že správní orgán I. stupně nepřistoupil na návrh žalobce vyžádat si aktuální stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) s tím že takovou zákonnou povinnost nemá, a je na něm, zda ji využije či nikoli a argumentoval tím, že z jeho zjištění není pochyb o existenci rodinných vazeb mezi žalobcem, jeho partnerkou a dětmi. Z tohoto je možné dovozovat jistou míru svévole v jednání správního orgánu, který má zato, že nemusí tuto svoji úvahu jakkoli blíže odůvodňovat. Žalovaná se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevypořádala s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání týkajícími se nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020 sp. zn. IV. ÚS 950/2019. V tomto nálezu uvedená kritéria musí být materiálně obsažena v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Hledisku míry faktické závislosti žalobcových dětí na jeho osobě a péči se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí věnuje jen ve velmi obecné rovině a konstatuje, že děti již nejsou ve věku, kdy by vyžadovaly téměř celodenní péči dospělé osoby, žalobce nemá práci, dle žalované se tedy vůbec ekonomicky nepodílí na chodu domácnosti a děti na něm proto nejsou bezprostředně závislé. V otázce hloubky emočního vztahu mezi žalobcem a jeho dětmi se žalovaná omezuje na konstatování, že jej nemíní zlehčovat. Zhodnocení toho, jaké faktické dopady bude mít povinnost žalobce opustit území, a že toto dle žalované nezpůsobí žalobcovým dětem vážnou újmu, žalovaná opírá pouze o fakt, že v minulosti byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody a péči o děti tak zajišťovala pouze jeho partnerka. Vztah žalobce a dětí se od jeho propuštění na svobodu velmi prohloubil a z pouhé existence dřívějšího výkonu trestu odnětí svobody nelze dovozovat, že by nynější uložená povinnost opustit republika nezpůsobila dětem závažnou újmu. V tomto rozsahu jsou proto rozhodnutí správních orgánů nedostatečně odůvodněná, přičemž jak vyplývá ze správního řádu i uvedeného nálezu Ústavního soudu, rozhodnutí správních orgánů musí být náležitě odůvodněná a jejich součástí musí být též Ústavním soudem vymezená kritéria týkající se nejlepšího zájmu dětí, na něž rozhodnutí dopadá. Rozhodnutí jsou v této otázce kvůli nedostatku důvodů rozhodnutí nepřezkoumatelná.

III.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dne 9. 6. 2025 uvedl, že s ohledem na to, že v žalobě jsou obsaženy totožné argumentace, na něž bylo plně reagováno v obou rozhodnutích, na jejich odůvodnění odkázal a navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

IV.

Jednání před soudem

6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
7. Ve věci bylo s ohledem na stanovisko žalobce nařízeno ústní jednání, žalovaný se z účasti na něm omluvil, žalobce, jemuž bylo předvolání k jednání doručeno fikcí, se nedostavil. Soud proto věc rozhodl v jejich nepřítomnosti.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba není důvodná.
9. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území smluvních států a byla mu stanovena doba k vycestování z jejich území a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a toto rozhodnutí bylo v části, jíž bylo konstatováno, že dle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobce a jeho vycestování je možné, bylo změněno tak, že tento text byl vypuštěn. K tomu soud dodává, že zjevnou nesprávností či písařskou chybou je opomenutí uvedení skutečnosti, že zároveň bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí.
10. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“
11. Dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí podle odstavce 1 písm. a) a odstavce 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a to v rozmezí 7 až 30 dní, a v rozhodnutí podle odstavce 1 písm. b) a c) v rozmezí 1 až 7 dní. Pokud by měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je v průběhu doby k vycestování cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování zejména z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie, pokud shledá důvody pro stanovení nové doby k vycestování, vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů; odvolání nemá odkladný účinek. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“
12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

13. Ze správního spisu soud zjistil, že v případě žalobce byly splněny důvody pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce se dostavil dne 22. 4. 2024 k výše uvedenému policejnímu orgánu s tím, že na území ČR pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Kontrolou jeho cestovního dokladu bylo zjištěno, že v něm není vyznačeno vízum, povolení k pobytu ani jiný úřední záznam opravňující jej k pobytu na území ČR a žalobce nebyl schopen předložit žádné jiné doklady, jež by mohly odůvodnit závěr, že je jeho pobyt na území ČR v souladu se zákonem o pobytu cizinců a tudíž oprávněný. Rovněž lustrací dostupných informačních systémů bylo mj. zjištěno, že neobsahují žádné údaje o platných vízech či povoleních k pobytu či jiné údaje, na základě nichž by bylo možné soudit, že pobyt žalobce na území ČR je oprávněný. Žalobce předložil odjezdovou část hraniční průvodky, na níž byl vyznačen AKT-výjezdní příkaz č. GA0143877 s platností od 25. 3. 2024 do 21. 4. 2024. Následně bylo k pobytové historii žalobce zjištěno, že na území ČR pobývá od roku 2008, v období od 16. 3. 2016 do 9. 5. 2023 byl oprávněn pobývat na území na základě povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Dne 5. 2. 2021 nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec č.j. 56 T 6/2019 ze dne 11. 5. 2020 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. 11 To 47/2020 ze dne 5. 2. 2021, jímž byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10 let pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle ust. § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Z rozsudků je zřejmé, že žalobce se prokazatelně dlouhodobě a velice aktivně jako člen organizované skupiny dopouštěl trestné činnosti spočívající ve výrobě pervitinu a jeho následné distribuci nejméně od prosince 2017 do svého zadržení dne 9. 11. 2018, nejednalo se tedy o ojedinělý drogový exces, ale o dlouhodobé páchání zvláště závažné trestné činnosti s obrovským negativním celospolečenským dopadem a nebyt zásahu P ČR, v této trestné činnosti by pokračoval. Žalobce se podílel na výrobě minimálně 23 kg pervitinu a dalších výrobu necelých 6 kg pervitinu nebylo nedokončeno s ohledem na zásah P ČR. V organizované zločinecké skupině byl žalobce aktivně zapojen a měl v ní tzv. vyšší postavení, neboť úkoloval další odsouzené a dohlížel na výrobu pervitinu. Dne 20. 9. 2022 Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky z moci úřední zahájilo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a dne 3. 5. 2023 vydalo rozhodnutí, jímž žalobci zrušilo povolení k trvalému pobytu, toto nabylo právní moci dne 9. 5. 2023. V době od 9. 11. 2018 do 22. 3. 2024 byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, dne 25. 3. 2024 mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 21. 4. 2024, přičemž v době jeho platnosti z území ČR nevycestoval, a nadále zde pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Dne 10. 4. 2024 požádal o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, o němž dosud nebylo rozhodnuto. Ze záznamu v dostupných evidencích vyplývá, že žalobci nenáleží „fikce pobytu“ dle § 87y zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení žalobce stejně tak jako svědkyně P. K. D., přítelkyně žalobce, využil svého práva nevypovídat. Jeho právní zástupce uvedl, že dne 10. 4. 2024 žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU, přičemž o této žádosti dosud nebylo rozhodnuto, stejně tak jako o žádosti o udělení osvědčení o oprávněnosti pobytu dle § 87y totožného zákona. Žalobce byl dne 15. 8. 2024 vyslechnut, uvedl, že do trestné činnosti se zapojil s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

svoji složitou ekonomickou situaci. Bydlí u přítelkyně se svými dětmi a dítětem přítelkyně, přičemž o víkendech vypomáhá sestře s podnikáním. Ve lhůtě stanovené cestovním příkazem nevycestoval, neboť přítelkyně se nemůže v situaci, kdy pracuje, starat sama o děti. Žalobce se dětem věnuje, mají velmi dobrý vztah. Žalobce má problémy se štítnou žlázou, na což bere denně léky, potřeboval by vyoperovat šrouby, jež má v noze. Jiné zdravotní problémy nemá. Přítelkyně žalobce při výsledku potvrdila skutečnosti tvrzené žalobcem, přičemž uvedla, že je bez práce, tuto si hledá. Popsala náročnou situaci ohledně péče o děti v době žalobcova výkonu trestu odnětí svobody s tím, že když pracovala, péči o děti i domácnost zajišťoval převážně žalobce. Potvrdila, že o víkendech žalobce vypomáhá své sestře, děti se poté na jeho příjezd vždy těší. Případné vyhoštění žalobce by jí nebylo lhostejné, ale nějak by se s tím musela srovnat. Dětem by ale bylo smutno, mají žalobce rády, jsou na něm citově závislé.

14. Hlavní skupina žalobních námitek žalobce směřovala proti posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
15. Na tomto místě považuje soud za vhodné připomenout, že v rámci soudního přezkumu dle s.ř.s. jsou považována obě rozhodnutí správních orgánů, tj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně i správního orgánu rozhodujícího o odvolání, za jeden celek (srovnej rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012–48 [23]).
16. V první řadě považuje soud za nezbytné posoudit otázku, zda si správní orgány obstaraly dostatek podkladového materiálu pro pozdější rozhodnutí o přiměřenosti napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně shromáždil dostatek podkladového materiálu pro učinění objektivního závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Především za tímto účelem provedl výslech žalobce a jeho partnerky, dále si obstaral rozhodnutí, jimiž byl žalobce odsouzen za trestnou činnost v souvislosti s níž mu byl zrušen trvalý pobyt, dále rozhodnutí MV ČR, jímž bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu dle ust. § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a jímž byla žalobci stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a byl mu udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Ve spisu je dále založeno závazné stanovisko MV ČR k možnosti vycestování žalobce, z něhož vyplývá, že jeho vycestování do Vietnamské socialistické republiky je možné. Ve spise jsou založeny rodné listy dětí žalobce, z nichž vyplývá, že dne Xa se narodil B. L. N. a dne Xb dcera B. Ch. N.. Dále je ve spise založena Informace OAMP Vietnam MV ČR týkající se Bezpečnostní a politické situace v zemi Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv z 4. 6. 2024. Ve správním spise je dále založen úřední záznam P ČR z 8. 5. 2024, z něhož vyplývá, že téhož dne při pobytové kontrole v domácnosti na adrese, kde se žalobce s rodinou zdržuje, byla zastižena pouze žalobcova přítelkyně s dětmi. Bylo zjištěno, že nejstarší dcera přítelkyně žalobce navštěvuje devátou třídu ZŠ, společný syn navštěvuje druhou třídu a dcera posledním rokem předškolní zařízení. Obyvatelka vedlejšího bytu potvrdila, že všechny členy žalobcovy domácnosti pravidelně vídá.
17. Žalobce následně v rámci seznámení s podklady rozhodnutí navrhl vypracování stanoviska OSPOD v souvislosti s posouzením nejlepšího zájmu nezletilého dítěte, čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES. Tomuto návrhu správní orgán nevyhověl, přičemž soud v jeho postupu neshledal žádné pochybení. Za situace, kdy ze správního spisu i samotných rozhodnutí správního orgánu plyne, že byla Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zjištěna a následně vzata v úvahu existence žalobcem a jeho přítelkyní tvrzených rodinných vztahů, existence a pevnosti partnerských i rodičovských i citových vazeb, podíl žalobce na péči o děti a jejich výchově, stejně tak jako na péči o domácnost, přičemž správní orgány tvrzení žalobce a jeho partnerky v tomto směru nijak nezpochybují, pak se i soudu jeví vyžadování stanoviska OSPOD jako nadbytečné, neboť není zřejmé, když žalobce k tomu nic bližšího netvrdí, jaké konkrétní novum by vyžádání stanoviska OSPOD do věci přineslo. Postup správního orgánu tudíž nebyl svévolný, naopak, tento zjištěné skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života žalobce a nejlepšího zájmů jeho dětí učinil součástí úvah o přiměřenosti uloženého správního opatření. Přímým důsledkem jejich zohlednění je nepřistoupení k rozhodnutí o správním vyhoštění, ale k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU a smluvních států, které je nejmírnějším opatřením pro cizince, který neoprávněně pobývá na území ČR, aniž by byl držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného v podobě povinnosti opustit území uvedených států, přičemž s tímto typem rozhodnutí není spojen zákaz opětovného vstupu na území uvedených států, v důsledku čehož jsou dopady do soukromého a rodinného života žalobce méně intenzivní než by tomu bylo v případě správního vyhoštění. Žalobce přitom netvrdil a neprokazoval žádné skutečnosti, jež by svědčily o výjimečnosti jeho rodinné situace, jež by v důsledku nich vyžadovala jeho naprostou nezbytnost na území ČR. Až v žalobě je zmíněno, že jedno z žalobcových dětí je žákem zvláštní školy a vyžaduje zvláštní péči, avšak žalobce toto tvrzení nijak nedokládá, a ani on ani jeho přítelkyně toto ani žádné jiné skutečnosti ohledně specifických potřeb dětí při provedeném výsledku nezmínili. Z těchto důvodů se nelze ubránit dojmu o účelovosti tohoto žalobcova tvrzení. Nabízí se i otázka, z jakého důvodu by žalobce a jeho přítelkyně shodně odmítli v počátku správního řízení vypovídat, měli-li by správnímu orgánu co sdělit ohledně existence specifických potřeb dětí a jejich nejlepšího zájmu.

18. Při posuzování samotné přiměřenosti napadeného rozhodnutí přihlížel žalovaný ke všem relevantním faktorům, které mohly mít na posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí vliv. Zejména posuzoval kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve vztahu k délce žalobcova předchozího pobytu na území ČR a jeho rodinnému zázemí, neboť víc důvodů žalobce ve spojitosti s přiměřeností ve správním řízení neuvedl. S ohledem na výčet žalobcem tvrzených důvodů nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí a kritérií stanovených § 174a zákona o pobytu cizinců, neshledal soud napadené rozhodnutí nepřiměřeným, nezákonným ani nepřezkoumatelným. Naopak, napadené rozhodnutí obsahuje zásadní a relevantní argumentaci žalovaného, která svým obsahem bez ponechání pochybností objasňuje, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jak je hodnotil a jakým způsobem ke svým závěrům došel, a vyplývá z něj, že žalovaný jednal zcela v souladu § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí dostalo všem stanoveným náležitostem.
19. Soud se plně ztotožňuje se závěry žalovaného stran přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Co se týká žalobce a jeho rodinných vazeb, je nepochybné, že důsledkem napadeného rozhodnutí je zásah do této sféry života žalobce a jeho rodiny, avšak nikoliv v takové intenzitě, aby jej bylo možné považovat za nepřiměřený s ohledem na okolnosti případu. Soud neshledal dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce za nepřiměřený i z důvodu, že do této sféry bylo již citelně zasaženo žalobcovým odsouzením a výkonem trestu uloženého v délce 10 let, jenž si žalobce odpykal v rozsahu cca pěti a půl let pro spáchání úmyslného trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy jako velice aktivní vysoce postavený člen Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

organizované skupiny, v důsledku čehož zcela ztratil vliv na chod rodiny, zajištění jejího chodu, i na výchovu svých dětí, v důsledku čehož byl i s přihlédnutím k tehdejšímu věku dětí výrazně redukováno budování citové vazby dětí k žalobci. Soud považuje dále za vhodné zdůraznit, že děti žalobce se narodily Xa a dne Xb, přičemž žalobce byl ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody v době od 9. 11. 2018 do 22. 3. 2024, tedy převážnou část života dětí. Je nepochybné, že péče o děti bude v případě nepřítomnosti přítelkyně žalobce klást zvýšené nároky, avšak v té souvislosti soud zároveň odkazuje na její výslechy, kdy uvedla, že po dobu výkonu trestu odnětí svobody žalobce se o vše starala sama bez jakékoli výpomoci, pouze finančně jí vypomáhal její otec, ale žádnou chuť či pomoc si nemohla dovolit. Je tedy zřejmé, že partnerka žalobce byla schopna se o děti zcela samostatně postarat v době jeho nepřítomnosti, a není důvod se domnívat, že by tomu tak nebylo i nyní, kdy již děti zahájily povinnou školní docházku, a v domácnosti žije i starší dcera přítelkyně otce. Napadeným rozhodnutím také není omezen styk žalobce s dětmi, který může být realizován po přechodnou dobu buďto komunikačními prostředky nebo vzájemnými návštěvami.

20. Správním orgánům nelze vytýkat, že nepominuly skutečnost, že do vytváření vzájemné vazby a citového vývoje dětí již bylo citelně zasaženo právě zmiňovaným odsouzením, kvůli němuž žalobce v převážné části života svých dětí vůbec nevystupoval. Soud rovněž zdůrazňuje, že do této nepříznivé situace se dostal žalobce výlučně vlastním, dobrovolným a vědomým protiprávním počínáním, přičemž nelze pominout, že trestnou činnost páchal v době, kdy byl držitelem oprávnění k trvalému pobytu, tedy oprávnění k pobytu s nejvyššími výhodami, a zároveň již byl i otcem zmiňovaných dětí, a tudíž si musel být jasně vědom následků pro jeho rodinný život a možnost setrvat na území ČR v případě, že bude jeho trestná činnost odhalena. Nic z toho jej však od aktivního páchání velice závažné trestné činnosti neodradilo, a sám žalobce tak rodinný život i možnost dalšího setrvání na území ČR vystavil zcela zásadnímu nebezpečí.
21. K námitce žalobce, že se žalovaná v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevypořádala s námitkami žalobce týkajícími se nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020 sp. zn. IV. ÚS 950/2019 uplatněnými v odvolání, soud uvádí, že tyto neshledává důvodnými a v té souvislosti odkazuje na str. 12 a následující napadeného rozhodnutí.
22. Soud nehodlá jakkoliv rozporovat integrovanost žalobce do české společnosti, avšak nutno připomenout, že tu sám žalobce znevážil, když nerespektoval právní řád ČR a prováděl vědomě protiprávní činnost, za niž byl následně odsouzen. Uvedené počínání žalobce tak svědčí spíše o opaku, tj. o nepřivyknutí místnímu způsobu života a nerespektu k právnímu řádu ČR.
23. Současně soud připomíná, že žalobce na území ČR není v současné chvíli oprávněn vykonávat žádnou výdělečnou činnost a obstarávat si tak legální cestou finanční prostředky, které by vylepšily finanční situaci rodiny. Pokud tak žalobce i přes absenci pobytového oprávnění činí, je pravděpodobné, že se dopouští protiprávního jednání v oblasti právních předpisů o zaměstnávání cizinců. Bude-li tedy žalobce chtít legálně pobývat společně se svou rodinou na území ČR a legálně pracovat a podílet se tak na zajišťování materiálních potřeb rodiny, bude tak či tak nucen vycestovat z ČR za účelem podání nové žádosti o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadě ve Vietnamu, přičemž soud si je v té souvislosti zároveň vědom, že z hlediska trestní zachovalosti bude problém získat pobytové oprávnění, dokud nedojde k zahlazení odsouzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

24. Soud i přesto nemá zato, že by byl postup správních orgánů v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť jak vyplývá z výše uvedeného, byly splněny předpoklady k vydání napadeného rozhodnutí, tudíž i následný zásah do rodinného a soukromého života nalézá zákonný podklad, jak Listina vyžaduje. V případě tvrzeného rozporu rozhodnutí s čl. 8 odst. 2 Úmluvy odkazuje soud na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 3. 2021, č. j. 32 A 5/2020 – 29 „[46] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgány jsou povinny zabývat se nad rámec povinnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců i možným porušením čl. 8 EÚLP, který je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, či ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30) v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 EÚLP dostatečně konkrétně namítne (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 – 46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 – 32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 – 31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019 – 30). [47] V souladu s čl. 8 EÚLP smí veřejná moc zasáhnout do osobní sféry jednotlivce, pokud tím sleduje legitimní cíl a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli. Nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince v kontextu čl. 8 EÚLP může být zpravidla jen dlouhodobý zákaz pobytu.“ Dále soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 9 Azs 54/2020–32, který se zabýval obdobnými skutkovými okolnostmi a jehož závěry lze aplikovat i na případ žalobce „[23] Žalovaná při poměřování přiměřenosti přihlédla k rodinné situaci stěžovatele, zároveň však musela zohlednit další okolnosti, zejména zájem státu na tom, aby zde pobývaly pouze osoby s platným povolením k pobytu či jiným titulem umožňujícím pobyt na území České republiky. Stěžovateli byl vydán výjezdní příkaz s platností od 17. 12. 2018 do 14. 2. 2019. Dne 18. 2. 2019 se dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně s tím, že chce vyřešit svou pobytovou situaci, to však zde již pobýval nelegálně, byť pouze několik dní.“ Z uvedeného vyplývá povinnost žalobce v průběhu správního řízení namítnout a odůvodnit nepřiměřenost zásahu ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy existencí mimořádných okolností, což však žalobce neučinil, a nyní proto nemůže namítat absenci argumentace tímto směrem v neprospěch žalovaného. Současně je ve zmíněných rozhodnutích vyjádřena nezbytnost zohlednit další okolnosti, jako je zejména zájem státu na tom, aby zde pobývaly pouze osoby s platným povolením k pobytu či jiným titulem umožňujícím pobyt na území ČR. Čl 8 odst. 2 Úmluvy uvádí demonstrativní výčet kritérií, která je nutno naplnit, přičemž z jejich obsahu lze vyvodit, že jejich cílem je ochrana veřejného zájmu, což, jak žalovaný uvedl, je v daném případě zájem státu na tom, aby se na jeho území nacházeli pouze cizinci, kteří disponují příslušným pobytovým oprávněním, přičemž žalovaný uvedl, z jakých důvodů považuje zvolený postup za nezbytný. Z tohoto je zřejmé, že se správní orgány v dostatečném rozsahu zabývaly proporcionalitou mezi veřejným zájmem na vycestování žalobce a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života.
25. S ohledem na uvedené soud shledal napadené rozhodnutí v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu, neboť odůvodnění a závěry napadeného rozhodnutí jsou v souladu s Listinou základních práv a svobod, stejně jako s Úmluvou či Ústavou ČR.
26. Z uvedených důvodů se soud se závěry žalovaného plně ztotožňuje. Z tohoto důvodu žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, neboť nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval nezákonně či že jeho závěry byly nepřezkoumatelné nebo nenacházely oporu ve správním spise. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno a není proto nepřezkoumatelné (výrok I.).

VI.

Náklady řízení

27. Žalobce neměl v soudním řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl v řízení před soudem úspěšný, z obsahu spisu je však patrné, že mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 9. 3. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.